

nad knihou Vlasty Redla: Kam na to chodím Intelektuál, či spíše ten, kdo si na něj hraje, nazývá samouka autodidaktikem. Historie potvrdila, že v kultuře existovaly osobnosti, které se bez velikého vzdělání vypracovaly do výšin, kam se tisíce snaživců, podpořených sériemi diplomů, mohou ze země pouze dívat. Obyčejný nosatý kluk, který dobře chytal za fotbalovou Spartu a po zápase bavil spoluhráče, se svým plebejským humorem vypracoval mezi hvězdy a jméno Vlasta Burian bude zářit ještě staletí. Celá slavná předválečná generace herců Národního divadla získala své „diplomy“ jen u kočovných hereckých společností. Před Vánoci se mi dostala do ruky tenká knížka **Vlasty Redla** s názvem

Kam na to chodím

(texty a jejich příběhy). Redl je geniální živel. Jak píše, s parafrází povídky Jaroslava Haška, byl vyloučen ze všech středních škol, živil se různě, jak mu „kvalifikace „ZDŠ“ dovolila, ale při všem tom živoření zpíval, hrál, ale také psal hudbu a texty.

Kniha vypráví o vzniku třiceti písní, ale v podstatě je i stručným Redlovým životopisem. Víím, že řada diváků nevnímá Vlastu Redla příliš pozitivně. Jistě, rád se napije, někdy více povídá než zpívá nebo na sebe nechává čekat. Jenže i kdyby měl Redl ještě sto a jednu negativní vlastnost, či spíše vlastnost jako negativum vnímanou, stojí přede mnou geniální samouk s talentem, který bych s klidem označil za talent století. Z historie vzniku písní na nás často kouká malý hubený a velmi citlivý kluk, ještě dávno ne ten suverén končící koncert

obvyklým představováním účinkujících ... Kotěnočkin, Rusakov. Dívá se na nás kluk mlátící bigbít na rodném Valašsku, který dost nesměle kouká po tančících holkách, kluk, který je rád, když mu někdo v divadelním klubu „zaplatí ty párky“. Přiznám se, že historie vzniku většiny Redlových písní mi byla do přečtení této knihy neznámá. Instinktem jsem vnímal, že se většinou jedná o odraz rysů autobiografie, ale příliš jsem nepřemýšlel, jen jsem vnímal s husí kůží blaha jednu píseň za druhou. Redl prošel a jistě, zaplaťbůh, ještě projde dlouhým hudebním vývojem. Dnes vnímáme jména jako Radek Pastrňák, Fleret nebo AG Flek jako stálice na nebi, ale kniha ukazuje, že všichni jednou „hráli za pár piv“ a báli se, zda prorazí nebo budou muset konat svá občanská povolání. Redl nechal svou stopu a otisk na všech hudebních formacích, kterými prošel. Kdyby se podepsal jen na takových klenotech, jakými jsou

Večer křupavých srdíček

nebo

Carpe diem

, je to na hudební pomník. V neposlední řadě musím znovu, po knize

My tři a já

, konstatovat, že Redl je nejen dobrý textař, ale i dobrý spisovatel. Na rozdíl od dnešních politických či hudebních ublíženců s velikou nulou v erbu, Vlasta Redl nepotřebuje berličku nějakého „sepisovatele“ v roli „hilfsarbeitera“, která ty bláboly jakž takž seřadí do řádků a jde si pro honorář. Asi nemá smysl v recenzi rozebírat píseň po písni, to nechám na informovaném čtenáři, ale myslím, že knihu může číst i ten, kdo tolik Redla nezná. Knize přeji hodně čtenářů a Vlastovi Redlovi, patrně zbytečně, hodně diváků a posluchačů.